

България, най-вече Сливенци и Свищовци, отъ които по-интелигентнитѣ до — 1821 г. сж се наричали гръци.

Както забелязва и Иречекъ, българскитѣ търговци отъ Сливенъ, Габрово, Свищовъ, Пловдивъ, Велесъ, Костуръ и т. н., когато били въ Брашовъ, влизали въ превилигованото тамъ общество като „гръцки“ търговци, а въ самата Австрия, особно Виена, ползвали се съ привилегиитѣ на „турски голѣми търговци“.

Презъ 1825 г. *Селимински* намѣрилъ много Сливенци въ Брашовъ, които забѣгнали отъ време Завѣрата 1821 г. и установени тамъ на добри занаяти и търговия. Най-крупния Брашовски търговецъ е билъ родомъ отъ Сливенъ, заселенъ тамъ въ 1800 г. на име *Андонъ Ивановъ Камбуролу*. Единъ отъ синоветѣ му още преди 1830 г. е следвалъ въ артилериската школа на Мюнхенъ и билъ съученикъ на баварския принцъ *Отонъ*, който и го взелъ въ свитата си, когато го избрали за Гръцки князь. Зетъ му *Георгиъ Думовичъ*, е билъ сжщо родомъ отъ Сливенъ и виденъ банкеръ въ Виена около 1843 г., гдето и умира бездетенъ. *Андонъ Ивановъ Камбуролу* е сжщия, който издалъ „*Рибния букваръ*“ въ 1824 г. и др. български книги, помагалъ на Завѣрцитѣ въ 1821 г., на Сливенскитѣ преселци въ 1830 г. и издържалъ да учатъ по медицина Д-ръ П. Беронъ, Д-ръ Селимински и Д-ръ Янули. Сестрата на *Андонъ Ивановъ*, *Баба Люба* ходила нѣколко пжти при братъ си въ Брашовъ, живѣла е дълго време тамъ и умира въ Сливенъ (баба по майка на Ст. П. Стефановъ). Секретаръ на *Андонъ Ивановъ* е билъ сжщо българинъ, *Костаки Моравеновъ*. Едни отъ внуцитѣ на *Андонъ* сж били известнитѣ во Букурещъ търговци *Диамандиу*, а тия отъ заселения му синъ въ Атина, първи въводачъ на дуела въ Гърция сж запасния генералъ и полковникъ отъ кавалерията, а познати тамъ подъ погръченото име на дѣдо имъ *Андониадисъ*.

Съобщенията презъ ония години между Сливенъ и Брашовъ сж били почти ежедневни. Отъ Брашовъ се носѣли тукъ разни стоки, известни подъ името *Брашовски*, а тия, които боравѣли съ такива стоки се наричали *брашовани*.¹⁾ До освобождението, въ Сливенъ останали само два брашовански дюгения тия на братята Никола и Тодораки и нѣкой си Юрданчо Брашована. Тѣй ги запомнили Сливенци. Въ тия дюгени се продавало разни работи: стъклария, бѣклици, сита, музикални инструменти, книги, писалки, плаки, светици и т. н. И до днесъ старитѣ, севлиени, пѣстри *сандѣци* или обвити въ черенъ мешинъ, се споменаватъ като *Брашовски сандѣци*.

¹⁾ Сливенскитѣ търговци търгували въ Брашовъ, както пише Eneholm въ 1829 г., съ памукъ, който тѣ купували въ М.-Азия (on achète dans l'Anatolie du coton que l'on expédie à Borscheff, en Autriche).